

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobkyně: **I. R.**, zast. Mgr. Martinou Řehořovou, advokátkou se sídlem Československé armády 287/19, 500 03 Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 4. 2016, č.j. OAM-250/ZA-ZA11-ZA08-2016, ve věci mezinárodní ochrany,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Soudem ustanovené zástupkyni žalobkyně Mgr. Martině Řehořové, advokátce, se přiznává odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 10.200,-Kč, která jí bude uhrazena z prostředků Krajského soudu v Hradci Králové do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobkyni udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů („zákon o azylu“).

Toto rozhodnutí napadla žalobkyně v celém rozsahu včas podanou žalobou, v níž namítala, že byla v předcházejícím řízení zkrácena na svých právech. Žalovaný nesprávně posoudil možný zásah do jejího soukromého a rodinného života. V ČR žije již mnoho let spolu se svým manželem, rovněž žadatelem o mezinárodní ochranu, v případě nuceného návratu do vlasti by došlo k rozdělení rodiny. Dle jejího

názoru správní orgán rozhodl v této souvislosti nezákonně a vadně, když výše uvedený zásah do rodinného a soukromého života nezhodnotil. Odkázala na Všeobecnou deklaraci lidských práv, ze které plyne její právo na nerušený soukromý život a rodinu. Navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V doplnění žaloby prostřednictvím soudem ustanovené zástupkyně žalobkyně uvedla, že ačkoli v České republice (dále také jen „ČR“) pobývala od roku 1998 již několikrát, je její žádost o azyl ze dne 11. 3. 2016 žádostí první. Její manžel B. R., nar. ..., je rovněž žadatelem o mezinárodní ochranu na území ČR. V minulosti nevnímala svůj návrat na Ukrajinu za jakékoliv ohrožení, nyní se však situace změnila a případný nucený návrat do země původu vnímá jako ohrožení svého života, a to v kontextu s probíhající občanskou válkou na Ukrajině. O neutěšené bezpečnostní situaci na Ukrajině svědčí i informace o tom, že její švagr se v zemi jejího původu pohřešuje a muže tam proti jejich vůli odvádějí do války. Žalobkyně namítá, že správní orgán při posuzování situace na Ukrajině vycházel z neaktuálních zpráv, které jsou staré půl roku a déle, přičemž situace na Ukrajině se velmi rychle a dynamicky vyvíjí. Na celém území Ukrajiny se pohybují nemalé ozbrojené skupiny obyvatel, které si „dělají, co chtějí“ a prosazují vlastní zájmy i násilnými cestami. Z tohoto důvodu je dle žalobkyně na zváženu, zda-li současná situace na Ukrajině nezakládá důvod pro udělení ochrany ve smyslu ust. § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Dále je žalobkyně přesvědčena, že pokud by byla donucena opustit ČR, došlo by k rozdělení její rodiny a tím k nepřipustnému zásahu do jejích práv na ochranu rodinného a soukromého života ve smyslu ustanovení Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Na závěr žalobkyně uvedla, že v ČR není se svým přítelem, ani neplánuje uzavřít sňatek, jak chybně uvádí žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí na straně 4, když žalobkyně je provdána a na území ČR je se svým manželem, který rovněž žádá o mezinárodní ochranu. Navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žaloby, odkázal na obsah správního spisu, výpovědi žalobkyně a na vlastní rozhodnutí, na jehož správnosti setrval. Uvedl, že žalobkyně neuvedla žádné důvody, pro které by byla v zemi původu pronásledována ve smyslu taxativně uvedených důvodů v ust. § 12 zákona o azylu. Bezpečnostní situaci v zemi původu žalovaný dostatečně a obsáhle zhodnotil na straně 3 a 6 – 7 napadeného rozhodnutí. Zopakoval s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu, že současná situace na Ukrajině nepředstavuje stav, který by bylo možno označit za ozbrojený konflikt ve smyslu ust. § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Žalobkyně před svým odjezdem pobývala ve Lvově, tedy v západní části země, která je od konfliktních oblastí (Luhanské a Doněcké na východní Ukrajině) vzdálená skoro 1000 km.

K žalobní námitce nepřiměřeného zásahu do rodinného a soukromého života, žalovaný uvedl, že rodinné vazby nejsou důvodem k udělení mezinárodní ochrany (viz např. usnesení NSS č.j. 9 Azs 54/2008 ze dne 11. 12. 2008). V obecném pojetí každé vycestování cizince, hlavně v případech předchozího dlouhodobého pobytu na našem území, do jisté míry představuje zásah do jeho rodinného a soukromého života. Pro udělení doplňkové ochrany z důvodu ochrany soukromého a rodinného života (aplikace čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod) je ale

nutný přesah přiměřenosti tohoto zásahu. Žalovaný v případě žalobkyně setrval na svém závěru, že se o žádnou výjimečnou situaci nejedná. V ČR pobývala dlouhodobě již od roku 2003 (střídavě dokonce již od roku 1998, kdy do ČR jezdila navštěvovat manžela, který sem odcestoval) na základě platného pobytového oprávnění na základě sloučení rodiny, které si zajistila podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a bylo platné do roku 2012 nebo 2013, pak zde již pobývala nelegálně, dokonce jí bylo policií vystaveno výjezdní vízum a rozhodnuto o jejím vyhoštění na 1 rok. Žalobkyně neučinila žádné kroky k tomu, aby si svůj pobyt znovu upravila legálně a o mezinárodní ochranu požádala až v době, kdy bylo rozhodnuto o jejím vyhoštění ze země a udělen výjezdní příkaz. Žalovaný proto shledal její žádost o mezinárodní ochranu jako účelově podanou. Žalovaný upozornil i na to, že z dostupných evidencí zjistil, že manžel žalobkyně R. B. , již není žadatelem o mezinárodní ochranu, jelikož dne 2. 6. 2016 nabyl právní moci rozsudek NSS o odmítnutí jeho kasační stížnosti č.j. 1 Azs 75/2016-28, kterou podal proti rozhodnutí Krajského soudu v Praze, jež jeho žalobu proti rozhodnutí ministerstva vnitra o neudělení azylu zamítl. Žalovaný tak má za to, že rodinný život žalobkyně není bezpodmínečně vázán na zdejší území a svůj soukromý život mohou se svým manželem realizovat i na území Ukrajiny.

Žalovaný odmítl tvrzenou neaktuálnost podkladových zpráv, neboť z časového hlediska (od května 2015 do ledna 2016) jsou podklady přiměřené a dostatečně aktuální k datu vydání rozhodnutí (22. 4. 2016). Určitý časový odstup zpráv a informací od doby aktuálně probíhajících událostí na Ukrajině je pak přirozeným jevem a stává se, že z důvodu rychle se měnící a vyvíjející se bezpečnostní situace na Ukrajině, je v mezidobí od vyžádání a zpracování zprávy situace jiná, než byla v době vyžádání zprávy. Je proto třeba delšího časového úseku, aby mohla být celková situace zodpovědně zhodnocena. Žalobkyně měla možnost se k podkladům pro rozhodnutí vyjádřit, navrhnout důkazy či skutečnosti, které by žalovaný měl vzít v potaz, což neučinila. Dle názoru žalovaného, žalobkyně nebyla v průběhu správního řízení zkrácena na svých právech, navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů. O žalobě rozhodl při jednání, k němuž se žalobkyně, ač o nařízení jednání výslovně požádala, nedostavila.

V přezkumném řízení soud ověřil následující rozhodné skutečnosti.

V žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 11. 3. 2016 a pohovoru provedeném dne 16. 3. 2016 žalobkyně uvedla, že má ukrajinskou národnost i státní příslušnost, je pravoslavného vyznání, není politicky aktivní. Na Ukrajině žila ve Lvově. Je vdaná, bezdětná, její manžel B. R. , za kterého se provdala v roce 1995, je rovněž žadatelem o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Uvedla, že v březnu 1998 její manžel odcestoval do ČR a žalobkyně ho zde v letech 1998 až 2003 navštěvovala a pobývala střídavě v ČR i na Ukrajině. V září 2003 z Ukrajiny odcestovala a od té doby se zdržuje v ČR, získala zde povolení k pobytu za účelem sloučení rodiny, které měla platné do roku 2012 nebo 2013. Od té doby na zdejším území pobývá nelegálně. Vysvětlila, že povolení k pobytu za účelem sloučení rodiny

jí bylo ukončeno proto, že její manžel sám přišel o povolení k pobytu na území ČR (byl mu odcizen batoh s osobními doklady a při kontrole policií neměl žádné doklady). V srpnu 2014 její manžel požádal o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Žalobkyně zde pobývala nelegálně a o mezinárodní ochranu požádala proto, že se zde nachází její manžel a zpět na Ukrajinu se vrátit nechce kvůli tam panující válečné situaci. Po kontrole policií jí bylo vystaveno výjezdní vízum a vyhoštění na jeden rok. Je si vědoma toho, že Lvov je od válečných oblastí daleko, ale bez manžela se sama vracet do vlasti nechce.

Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině, které jsou citovány na straně 2 napadeného rozhodnutí. Žalobkyně nevyužila možnosti se s uvedenými podklady pro rozhodnutí seznámit, rovněž nevznesla žádné námitky proti zdrojům informací a nenavrhla doplnění podkladů pro rozhodnutí.

Zástupci účastníků odkázali na svá písemná podání a setrvali na podaných návrzích.

Soud hodnotil provedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu i s důkazy provedenými v řízení před správním orgánem (§ 77 odst. 2 s. ř. s.) a po provedeném dokazování v návaznosti na příslušná zákonná ustanovení dospěl k závěru, že žaloba n e n í d ů v o d n á.

Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Krajský soud po provedeném přezkumném řízení ve shodě s žalovaným konstatuje, že žalobkyně v průběhu správního řízení neuvedla žádné relevantní skutečnosti, které by odůvodňovaly závěr, že by byla v zemi svého původu pronásledována ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu, to ostatně ani netvrdila. Z výpovědí žalobkyně je zřejmé, že nikdy nebyla členkou žádné politické strany ani jiné organizace, politicky se veřejně neangažovala a neuvedla žádné potíže spojené s uplatňováním politických práv a svobod. Žalobkyně rovněž neuvedla žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možné učinit závěr o existenci její odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, tedy z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by jí takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Výčet důvodů uvedených v § 12

zákona o azylu je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další. Žalobkyně uvedla, že důvodem, pro který požádala o mezinárodní ochranu, je přání žít spolu se svým manželem na území ČR, který zde pobývá již od roku 1998. Z výpovědi žalobkyně je zřejmé, že v zemi původu žádné potíže neměla. Do ČR přicestovala za manželem, získala povolení k pobytu za účelem sloučení rodiny, o který přišla v roce 2012 a do doby podání žádosti o mezinárodní ochranu pobývala na území ČR nelegálně, za což obdržela i správní vyhoštění. Na Ukrajinu se sama vracet nechce, obává se i tamní situace, neboť tam všechny ohrožuje válka.

Uvedené důvody, byť lidsky pochopitelné, jsou však neslučitelné s důvody pro udělení azylu výše uvedenými. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí (strany 3-5) žalobkyní uvedenými důvody zabýval i z pohledu konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu. Krajský soud po provedeném přezkumném řízení neshledal v postupu žalovaného žádné pochybení, souhlasí i s učiněným závěrem žalovaného, že se jedná o žádost účelovou, jejímž cílem byla legalizace pobytu na území ČR. Žalobkyně před odchodem z vlasti žila ve Lvovské oblasti a v průběhu správního řízení připustila, že zhoršená bezpečnostní situace se jí bezprostředně nedotýká. Všechny tyto skutečnosti žalovaný konfrontoval s výše citovanými informacemi o zemi původu, které soud považuje vzhledem k tvrzením žalobkyně za transparentní a přiměřeně aktuální. K upozornění žalobkyně, že v napadeném rozhodnutí je na straně 4 chybně uvedeno, že pobývá v ČR spolu se svým přítelem a plánuje uzavřít sňatek a rodinu, krajský soud připouští, že uvedená věta neodpovídá výpovědi žalobkyně. Jedná se o nesprávnost, administrativní pochybení, jež v kontextu celého rozhodnutí, v němž je opakovaně správně uvedeno, že žalobkyně je vdaná a na území ČR pobývala spolu se svým ukrajinským manželem, nezpůsobuje nesprávnost či nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Krajskému soudu nezbyvá než zopakovat, že azylové řízení je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze ho zneužívat k legalizaci pobytu, když k uvedenému účelu slouží zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, jehož institutů žalobkyně v minulosti řádně užívala (povolení k pobytu za účelem sloučení rodiny). Žalobkyně i její manžel tedy mohou k realizaci soukromého a rodinného života i nadále využívat zákona č. 326/1999 Sb., musí však dodržovat pravidla a podmínky tímto zákonem stanovené. Nad rámec žalovaným citované judikatury NSS k otázce legalizace pobytu a zneužívání k tomu institutu azylu, lze odkázat i na rozsudek NSS ze dne 17. 2. 2011, č. j. 2 Azs 50/2010, v němž se uvádí, že *„Institů mezinárodní ochrany nelze chápat jako jeden z prostředků k legalizaci pobytu cizince na území ČR a nelze jej využít jako „náhradní řešení“ v případech, kdy cizinec přestal splňovat podmínky pro získání pobytového statusu dle zákona o pobytu cizinců na území ČR“*. K žalobní námitce nepřiměřeného zásahu do rodinného a soukromého života, soud ve shodě se žalovaným a jím citovanou judikaturou NSS konstatuje, že rodinné vazby nejsou důvodem k udělení mezinárodní ochrany. Pokud jde o obavy žalobkyně ze současné, tedy zhoršené bezpečnostní situace na Ukrajině, ta je zhodnocena v rámci doplňkové ochrany (viz níže).

S učiněnými závěry žalovaného, že žalobkyně nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, se soud plně ztotožňuje.

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě

odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobkyně shledán zákonný podklad, neboť není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž by byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona. Jak je výše uvedeno, manželovi žalobkyně nebyl v ČR azyl udělen, řízení bylo pravomocně skončeno rozhodnutím Nejvyššího správního soudu dnem 2. 6. 2016.

Podle ustanovení § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu. Udělení humanitárního azylu je na volné úvaze správního orgánu, přičemž tuto volnou úvahu, tedy zda byl dán důvod hodný zvláštního zřetele či nikoli, může soud přezkoumávat pouze z hlediska překročení případných mezí správního uvážení, resp. z hlediska případné libovůle ze strany správního orgánu. Soud má za to, že žalovaný měl dostatek podkladů, včetně informací od samotné žalobkyně, pro případné rozhodnutí o důvodnosti postupu ve smyslu ust. § 14 zákona o azylu, v rámci své úvahy se s nimi náležitě vypořádal, když otázku udělení humanitárního azylu hodnotil komplexně s přihlédnutím k rodinné sociální a ekonomické situaci žalobkyně, stejně tak jako k jejímu věku a zdravotnímu stavu. Žalovaný v rámci správního uvážení nevybočil z mezí stanovených zákonem, jeho rozhodnutí je v souladu i s dosavadní ustálenou judikaturou.

Doplňková ochrana je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu, se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí manžel osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Podle § 14b odst. 3 zákona o azylu je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany

za účelem sloučení rodiny manželu osoby požívající doplňkové ochrany trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle §14b odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobkyně, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za transparentní, objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a vypořádal se s nimi při posuzování skutečnosti, zda žalobkyni hrozí pro případ návratu vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu či ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, vycházel i z judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Konstatoval, že žalobkyně pro případ návratu do vlasti kromě obecné obavy ze současné tamní situace neuvedla žádnou konkrétní hrozbu vůči své osobě. Žalovaný dále s odkazem na informaci MZV č.j. 98848/2015-LPTP ze dne 21. 5. 2015 uvedl, že neúspěšným žadatelům o mezinárodní ochranu nehrozí po návratu do vlasti postih ze strany státních orgánů. Z pohledu doplňkové ochrany se opětovně zabýval všemi žalobkyní tvrzenými důvody pro udělení mezinárodní ochrany, pokud jde o bezpečnostní situaci, žalovaný uvedl, že v době rozhodování o žádosti žalobkyně na Ukrajině neprobíhal takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobkyni za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Dále uvedl, že zhoršená bezpečnostní situace přetrvává pouze v Doněcké a Luhanské oblasti, na východě Ukrajiny při hranicích s Ruskem, ve zbytku země je bezpečnostní situace klidná a stabilní, přičemž žalobkyně pochází ze západní části Ukrajiny, ze Lvovské oblasti, která je od těchto dvou oblastí velmi vzdálená a není uvedenými lokálními střety bezprostředně zasažena.

Krajský soud na základě zpráv opatřených žalovaným, skutečností známých mu z úřední činnosti v jiných věcech žadatelů o mezinárodní ochranu z Ukrajiny a na podkladě rozhodnutí Nejvyššího správního soudu z poslední doby (posuzujících aktuální bezpečnostní situaci na Ukrajině) potvrzuje správnost uvedeného zhodnocení žalovaným. Nejvyšší správní soud k bezpečnostní situaci na Ukrajině uvedl, že *„na Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.“* (podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2015 č. j. 7 Azs 265/2014 - 17, či usnesení ze dne 25. 3. 2015, č. j. 3 Azs 259/2014 - 26). Na uvedená rozhodnutí odkazuje Nejvyšší správní soud i ve svých pozdějších rozhodnutích, je tedy zřejmé, že i rozhodovací činnost Nejvyššího správního soudu při hodnocení bezpečnostní situace na Ukrajině aktuálně nedoznala žádných změn.

Pro úplnost soud konstatuje, že žalobkyně nesplňuje ani podmínky pro udělení

doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu, neboť netvrdila ani nebylo prokázáno, že by některému rodinnému příslušníkovi žalobkyně byla udělena doplňková ochrana ve smyslu tohoto ustanovení. Se závěry žalovaného a podrobným odůvodněním i této části rozhodnutí se soud plně ztotožňuje a dovoluje si na ně odkázat, tak, jak připouští rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č.j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, dle něhož *„je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou.“*

Soud uzavírá, že neshledal vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav věci, rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobkyni, která ve věci úspěch neměla. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Žalobkyni byla pro řízení před soudem ustanovena zástupcem advokátka, jejíž odměnu a výdaje za zastupování hradí stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Krajský soud výrokem III. určil odměnu advokátky v požadované výši podle ust. § 9 odst. 4 písm. d), § 7, § 11 odst. 1 písm. b), d), g), vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále též „advokátní tarif“), za tři úkony právní služby po 3.100,-Kč (převzetí a příprava zastoupení, doplnění žaloby, účast na jednání před soudem dne 28. 4. 2017), tj. 9.300,-Kč, tři režijní paušály po 300,-Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, tj. 900,-Kč. Celkem se tedy ustanovené advokátce přiznává odměna ve výši 10.200,-Kč, která jí bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Hradci Králové do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 28. duben 2017

JUDr. Ivona Šubrtová, v. r.
samosoudkyně